

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

4 Quomodo Christus legitur habere fratres, si mater eius semper Virgo
permanensit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

nisse, quod factum esse negatur, vt Genes. 8. dicitur *misit coruam, qui non reuertebatur, donec siccarentur aque.* Si enim aliquo tempore esset reuerfus, maxime illo, quo aquæ terram operiebant, nam post illam exiccationem non erat cur reuertetetur, dum ergo negatur rediisse, donec terra exiccaretur, non affirmatur postea rediisse, sed potius tanquam per se notum, & clarum relinquitur, multo minus postea esse reuerfum. Sic ergo in præfenti testimonio negatur coniunctio cum marito vsque ad filij partum, quia eo tempore videri poterat necessaria: de sequenti vero tempore non affirmatur, imo vt clarum supponitur, multo minus eo tempore interuenisse. Ita notantur (præter Hieron. Basil. Damas. Epiph. & alios supra citatos) Ambros. lib. de Noe, & arca. capit. 17. & Gregor. 8. Moral. cap. 4. o. significat etiam August. lib. 1. de Trin. c. 8. Bernard. homil. 72. in Cantic. Chrysost. homil. 5. in Matth. quem Theoph. & Euthym. ibi imitantur, Anselm. 1. ad Corinth. 15. & hanc esse censio literalem expositionem. Quidam vero aliter exponunt, scilicet, *antequam conuenerent*, non quoad totum, in quo nunquam conuenerunt, sed quoad cohabitationem in eadem domo, quomodo postea conuenerunt. Similiter, quod dicitur, *non cognouit eam*, non ad carnis, sed ad mentis cognitionem refertur, quia antequam Virgo filium pareret, Ioseph non satis eius dignitatem, & excellentiam agnoscebat, in qua cognitione postea maxime profecit, vt Epiph. supra indicat, & Chrysost. homil. 5. imperfecti. Sed non placet hæc. Prior quidem pars verbi *conuenerunt*, plus significat, quam cohabitationem in eadem domo, præsertim, quia existimo eo tempore, iam cohabitasse Mariam & Ioseph. Posterior vero pars, quia non satis quadrat contextui. Multo autem minus verisimile est, quod D. Thom. in catena refert, ex Hilario, quod in eo inuenire non potui, hoc esse referendum, ad sensum visus: vt sicut Moyses videri non poterat præclaritate vultus sui, ita nec B. Virgo, quamdiu filium in ventre portauit.

SECTIO IV.

Quomodo Christus legitur habuisse fratres, si mater eius semper virgo permansit.

VNum ex præcipuis fundamentis, quo Heluidius nitebatur, erat, quia in Euangelio sæpe fit mentio quorundam fratrum Christi, quos ipse dicebat fuisse filios Virginis ex Iosepho: & ideo oportet diligenter explicare, qui isti fuerint, & cur fratres Christi dicantur. Quod D. Tho. tetigit in hoc art. 3. ad 5. & 6.

Prima igitur sententia in præfenti questione fuit Heluidij asserentis, hos fratres Domini fuisse filios Beatæ Virginis, quoniam cum Christus vt homo nõ habuerit patrem, necessarium putauit eos fuisse filios matris eius, vt possent eius fratres appellari.

Secunda sententia, & grauissimorum Patrum fuit, hos fuisse filios sancti Ioseph, non ex Beata Virgine, sed ex alia vxore, quam ante Virginem duxerat. Vnde fit ita fuisse hos dictos fratres Domini, sicut Ioseph dictus est pater eius, scilicet appellatione, & extinctionione, & veluti quadam adoptione, vt aliquando dixit Augustinus contra Faust. Asserunt autem qui ita sentiunt, Ioseph prius, quam Mariam Virginem duceret, habuisse vnam, vel forte plures vxores, ex quibus genuit Iacobum fratrem domini, & fratres eius. Cuius rei probabile argumentum est, quia Ioseph iam erat senex, cum duxit Virginem, vt videtur esse communis traditio Ecclesiæ, quam frequens, ac vulgaris pictura ostendit, ergo non est verisimile toto illo tempore abstinuisse à nuptiis, cum in lege veteri continentia non esset in æstimatione, & dignitate: duxit ergo vxorem illa ætate, ex qua verisimile etiam est habuisse filios, nam stertilitas, tunc quoddam genus opprobrijerat. Vnde

credi potest, Deum non priuasse illum hoc beneficio. Hæc fuit communis sententia Græcorum, quam docuit Epiph. hæref. 51. ante med. & hæref. 78. & in Anchorato, Theophylact. Matt. 23. & 27. & Ioan. 19. & ad Galat. 1. & 1. ad Corinth. 9. sequitur Euthym. Matth. 12. & 27. & Ioan. 19. Oecumen. super Acta Apost. in principio, & c. 2. Idem Euseb. lib. 2. hist. c. 1. Nicephor. lib. 1. c. 7. cum 21. & lib. 2. c. 3. vbi in hanc sententiam refert Hippolyt. Portuensem, & libro 3. c. 10. Origen. Matth. 13. vbi dicit, hanc sententiam inuentam esse ad perpetuam Beatæ Mariæ virginitatem tuendam. Idem Gregor. Nyss. orat. 2. de Resurrectione Christi. Ex Latinis docuit hoc etiam Hilari. can. 1. in Matt. & Ambr. ad Galat. 1. & de institutione virginis capit. 6. Nec contradicit August. in expositione eiusdem epistolæ, vbi sub disunctione inquit, Iacobi domini fratrem, vel ex filijs Ioseph de alia vxore, vel ex cognatione Mariæ matris eius, intelligi debere. Eandem sententiam secutus est Platina in vita D. Petri, quanquam sub disunctione, vt infra dicam. Addit verò Origenes opinionem hanc ortam fuisse ex quodam Euangelio Hebræorum, Petro ascripto, aut Iacobo, quod à Seleucio hæretico scriptum esse, testatur Innoc. 1. epist. 3. ad Euper. cap. 7. Aug. lib. de fid. cont. Mani. c. 38.

Tertia sententia hic referri poterat asserens, hos dici fratres Domini, quia erant filij sororum Virginis, & nepotes S. Annæ. Sed infra occurret commodior locus illam tractandi.

Dicendum ergo primo est, hos fratres Domini non fuisse filios B. Virginis, idque non solum certa fide, & traditione haberi, sed etiam ex Euangelis colligi posse. Prior pars huius assertionis ex præcedenti sectione constat, cum ostensum sit Deiparam perpetuo virginem permansisse. Posterior pars probatur, quia ex Euangelis colligi potest, hos, qui dicuntur fratres, habuisse aliam matrem præter Virginem. Quod ita probatur. Nam Ioan. 19. legimus fuisse iuxta crucem tres mulieres, matrem Domini, sororemque eius Mariam Cleopha, & Mariam Magdalena. Matt. autem 27. & Mar. 15. numerantur Maria Magdalena, Maria Iacobi, & Ioseph mater, & mater filiorum Zebedæ, seu Salome (vt Marcus inquit) illam verò matrem Iacobi, & Ioseph (qui aliis locis dicuntur fratres Domini) non fuisse Deiparam, certum esse videtur.

Primo, quia vbiunque fit mentio Deiparæ cum aliis mulieribus, ipsa primo loco numeratur, prout dignitatem eius decebat, vt patet Ioan. 19. vel certe vltimo loco, & singulariter separata ab alijs, vt Actor. 1. cum mulieribus & Maria matre Iesu. Et confirmatur secundo, quia Matth. c. 28. agens de Resurrectione Christi sic inquit: *Vespere autem Sabbathi, quæ lucebat in prima Sabbathi, venit Maria Magdalena, & altera Maria videre sepulcrum.* Vbi constat illam alteram Mariam fuisse, quam c. 27. vocauerat Mariam Iacobi & Ioseph matrem, de qua ibidem subdiderat, *Erat autem ibi Maria Magdalena, & altera Maria sedentes contra sepulcrum,* quod ex Marc. 16. apertius colligitur, & Luc. 24. illa ergo Maria Iacobi, non erat B. Virgo. Probatur consequentia argumento facto, quia inter illas duas Marias de Magdalena fit mentio præcipua & indicatur fuisse feruentiorem in fide, & charitate, & in privilegio, quod à Christo suscepit videndi illum ante alios in die Resurrectionis, vt patet ex Mar. 15. At verò, si Maria Iacobi fuisset Beata Virgo, in nulla istarum rerum fuisset Magdalena postposita. Vnde est tertium argumentum, quia incredibile est B. Virginem fuisse aliquam ex mulieribus, quæ ad vnguendum corpus Christi mortuum tantæ sollicitudine iuerunt in die resurrectionis, quia (vt ex ipso facto, & Euangelis colligitur) quauis illæ mulieres, piæ agerent, imperfectam tamen habebat fidem, magnamque ignorantiam circa Christi mysteria laborabant. Adde Luc. 24. deliramenta visa esse Apostolis, quæ hæc Maria Iacobi cum alijs narravit.

Epiph.
Theophyl.
Euthym.
Oecum.
Euseb.
Nicephor.

Orig.

Greg. Nyss.
Hilar.
Ambros.
August.

Platina.

Origen.

Ioan. 19.

Matth. 27.
Marc. 15.

Marc. 16.
Luc. 24.

Marc. 15.

Luc. 24.

Quis

Bernard.

Quis autem credat tam fuisse stupidos, ut non maiorem fidem, & reuerentiam illi deferrent, si mater Domini fuisset? Vnde Bernard. tractans de passione Domini, c. 2. dicit, Deiparam non fuisse officiosam circa corpus Domini defunctum, quia de fide Resurrectionis eius erat certissima, & in omnibus mysterijs ab Spiritu Sancto edocta, & instructa. Et communis Ecclesiæ sensus esse videtur B. Virginem domini gloriosum expectasse aduentum filij, eiusque ibidem, ante omnes alios conspectu meruisse frui.

D. Thom.

Quartò, est optima coniectura D. Thom. hic artic. 3. ad 6. B. Virginem in Euangelio non cognominari nisi à filio. Appellatur enim *Mater Iesu*, vel de qua

Luc. 24. Act. 1.

natus est Iesus. Vnde Lucas, qui in Euangelio, cap. 24. alteram Mariam Iacobi nominauerat, Act. 1. Virginem vocat Mariam matrem Iesu, propter quod ab Ignatio

Ignat.

appellatur *Maria Iesu*, quia hæc erat maxima eius dignitas. Cur enim prætermisso Christo vocaretur *mater Iacobi & Ioseph*, si illa eadem esset *mater Iesu*? Quinto tandem hoc docent Patres, Hieronym.

Hieronym.

Match. 12. & 27. & contra Heluid. & lib. de viris illustribus in Iacobo, Beda lib. 4. in Marcum cap. 4. D. Thom. lect. 4. in capit. 11. Ioan. Euthym. suo. ca. 68. in Matthæ. 27. ubi contrariam sententiam absurdam vocat.

Beda.

D. Thom.

Euthym.

Ex his ergo aperte concluditur, quod intendimus, scilicet, Iacobum, & Iosephum non fuisse filios B. Virginis, sed alterius Mariæ, & tamen isti dicuntur, *fratres Domini*, ergo hæc appellatio non inde sumpta est, quod ex eodem vtero fuerint nati. Eadem autem ratio est de omnibus alijs, quibus hæc appellatio in Scripturis tribuitur.

Secundo, colligo lapsos fuisse nonnullos antiquos ex Græcis, qui existimarunt B. Virginem fuisse illam Mariam, quæ cum Magdalena venit ad vngendum Christum in die Resurrectionis. In qua sententia fuerunt Greg. Nyss. & Theoph. locis supra citatis, & Niceph. lib. 1. hist. c. 33. & indicat Sedulius lib. 5. Paschalis circa finem, dicit enim, Virginem in die Resurrectionis iussu summo mane ad corpus Domini vngendum. Est enim hæc sententia ab omni ratione aliena, ut ostendi. Intelligendum est autem, hos autores non sensisse cum Heluidio, quia non dicunt, B. Virginem vocari *matrem Iacobi & Ioseph*, quia illos genuisset, sed quia erat sponsa Ioseph, cuius ipsi erant filij, Vnde inconstanter loquitur Niceph. qui illam Mariam Iacobi dicit fuisse uxorem Iudæ Apostoli, sentiens illam Mariam, quæ iuit cum Magdalena ad sepulchrum, non fuisse Mariam Iacobi, quod repugnat Euangelio, sed de his mulieribus multa ibi commentatur Nicephorus, quæ nec auctoritatem, nec fundamentum habent.

Greg. Nyss. Theophyl. Nicephor. Sedul.

Nicephor.

Tertiò, pro infra tractandis, probabiliter ex dictis colligo, Mariam Cleophae sororem Virginis, cuius Ioann. meminit. c. 19. esse eandem, quæ ab alijs dicitur, *Maria Iacobi & Ioseph*, quæ sententia Hieronymi contra Heluid. quam tenet etiam D. Thom. lect. 5. super ad Galat. 1. & Chryso. homil. 19. in Matt. ubi dicit Mariam Iacobi fuisse sororem matris Domini. Constat autem in Ioan. 19. Mariam Cleophae vocari *sororem Domini*, & probatur. Quia in Evangelij præter B. Virginem, & Mariam Magdalenam, non fit mentio alterius mulieris sectatricis Christi, quæ Maria vocaretur, nisi vnus tantum. Nam mater filiorum Zebedæi nunquam vocatur *Maria* sed *mater tantum filiorum Zebedæi*. Quod etiam ex Euangelio Matthæi non obscure colligitur, cum ita loquitur, *Maria Magdalena, & altera Maria*: indicat enim in toto illo negotio passionis, & Resurrectionis Christi, non interuenisse nisi alteram Mariam præter Magdalenam, quia de B. Virgine ibi non erat mentio. nec esse poterat, ut dixi: ergo illa Maria, cuius Matthæus & Ioannes meminerunt, erat eadē, igitur *Maria Iacobi* est eadem, quæ alio nomine ap-

Ioan. 19.

Hieronym.

D. Thom.

Chryso.

pellatur *Maria Cleopha*. In Scriptura enim feminae interdum à filijs, interdum à maritis cognominantur. Hæc ergo quæ *Mater Iacobi & Ioseph* dicitur, dicitur etiam *Maria Cleopha*, quia fortasse illius erat vxor (ut infra dicam); Hunc autem Cleopham fuisse fratrem Iosephi sponfi Virginis Euseb. ex Hegesip tradit, lib. 3. hist. c. 10. alias 11. & Nicepho. lib. 1. c. 33. & lib. 3. c. 9. idemque multi ex antiquis authoribus sequuntur. Quod proijs, quæ dicemus, annotandum est.

Euseb. Hegesip. Nicephorus.

Dico secundò. Hi, qui in Euangelio dicuntur fratres Domini, non fuerunt à Ioseph sponso Virginis geniti, neque hac de causa illo nomine appellantur. Hanc conclusionem docuit Beda Ioann. 2. Mar. 6. & Luc. 9. Theod. ad Gal. 1. Ansel. Matth. 12. & Anselmus.

Beda. Theodorus. Anselmus.

probatum primo, testimonio omnium illorum Patrum, qui docent, Beatum Iosephum fuisse Virginem. Hieron. in Matt. & lib. contra Heluid. in fine, relinquitur, inquit, virginem permanisse cum Maria, qui Pater Domini meruit appellari August. serm. 14. de natiuitate. introducit Angelum ita loquentem cum Ioseph. Habe ergo, Ioseph, cum maria coniuge tua communem virginis membra, quia de virginis membris virtus nascitur Angelorum. Sit Maria sponsa Christi in carne sua virginitate seruata, sis autem & tu Pater Christi, cura castitatis, & honorificentia. Et infra, gaude Ioseph virginis Mariæ, qui solus meruisti virginalem affectum possidere coniugij, quia per meritum virginis ita separatus es à concubitu vxoris, ut pater dicaris Saluatoris. In quibus verbis non solum veritatem docet, sed etiam congruentissimas rationes indicat. Idem

Hieron. August. Ioseph. Maria sponsa Virgo semper fuit.

Rupert. libro. 1. de glor. a, & honore filij hominis in Matth. quod confirmat: tum quia decuit virginem permanisse eum, qui Pater Domini meruit appellari: tum etiam, quia cultus futurus erat virginis Mariæ. Quam congruentiam ita confirmat D. Thom. lect. 5. in Epistola ad Galat. quia si Dominus noluit matrem virginem, nisi virgini commendare, quomodo sustinisset sponsum eius non fuisse, & perstitisse virginem? & eandem sententiam indicat Bernard. serm. 2. in Missus est, circa finem. Clarius eam docet Hugo de S. Victor. quæst. 5. in Epist. ad Galat. Petr. Damian. epist. 11. cap. 4. dicit hanc esse Ecclesiæ fidem, id est, vniuersalem ac piam credulitatem. Eam denique communiter secuti sunt scholastici in 4. dist. 30. vbi Palud. q. 2. artic. 2. Maior. quæstio. 4. & alij, quos referemus artic. sequenti, ubi D. Thom. dicit, Ioseph simul cum Maria virginitatem vouisse. Sequitur etiam Gerson. sermone de natiuit. Mariæ, consideratione. 3. Lipoma. in vita sancti Ioseph. Secundò probatur concludio, quia ex dictis in prima conclusione constat, matrem Iacobi, & Ioseph fratrum Domini, simul vixisse cum Beata Virgine, ergo non est verisimile fuisse uxorem Iosephi, neque illum habuisse simul duas viuentes uxores. Primò, quia licet in lege veteri interdum licuerit duas simul habere uxores, tamen neque constat illam consuetudinem, vsque ad Christi tempora durasse, nec probabile est Ioseph ea fuisse usum, præsertim cum pauper esset, nec facile posset tantam alere familiam

Rupert.

D. Thom.

Bernard. Hug. Vict. Petr. Dam.

Palud. Maior.

Gerson. Lipomani.

Secundo, quia non decebat Beatam Virginem secum habere sociam eiusdem mariti coniugem, neque habere virum, qui affectum suum, & officium cum alia communicaret, sed illud maxime indecens erat, quod eodem nimirum tempore, quo cum Virgine habitabat, mulierem aliam cognosceret. Tertiò, maximum impedimentum illi fuisset ad ministerium, & officium, ad quod assumebatur. Oportebat enim esse expeditum, & liberum omnibus alijs curis, & obligationibus, ut posset Virgini, & puero Iesu deferuire, & cum eis itinera agere, & c. Quarto, satis videtur hoc colligi ex verbo Angeli Matth. 2. Ioseph fili David, noli timere accipere Mariam coniugem tuam, ubi indicatur vnam tantum habuisse coniugem, & præsertim vocatam Mariam, illa ergo

Matth. 2.

Maria

Maria Iacobi non erat vxor sancti Iosephi, ergo nec eius filij erant geniti à Ioseph. Supponimus enim, & illos fuisse legitime natos, & Iosephum virum iustum non fuisse fornicarium. Tertiò probatur, quia in Euangelio habemus alios parentes horum fratrum Domini præter Ioseph, nam Iacobus minor, & frater Domini dicitur Iacobus Alphaei, Matthæ. 10. Marc. 3. Luc. 6. Act. 1. in quibus locis alter Iacobus maior dicitur Iacobus Zebedei, constat autem sic esse dictum, quia erat filius eius, non ergo erat filius sancti Ioseph. Quis enim audeat dicere eundem esse Alphaum, qui Ioseph? aut ipsorum Virginis fuisse binominum, vel aliter appellari in Euangelio, quam Ioseph.

Matth. 10.
Marc. 3.
Luc. 6.
Act. 1.
Matth. 27.
1. Matthei. 1.

Obiectio.

Responsio.

Matth. 10. 13.

Act. 1.

Euseb.

Nicéphorus.

D. Hieron.

Augustin.

Beda.

Ioannis 10.

Deuter. 17.

Genes. 11. 13.

Genes. 29.

Hieronymus.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

Epiphanius.

Augustin.

A Declarandum verò breviter superest, quamnam fuerit propinquitatis horum, qui fratres Christi dicuntur, cum ipso Christo. Fuit enim vulgaris, quædam sententia hos fratres Domini fuisse consobrinos Christi filios sororum Virginis. Dicunt enim Annam matrem Virginis post mortem Ioachim nupsisse alteri viro, qui Cleophas nominaretur, & ex illo peperisse Mariam Cleophas matrem Iacobi, & aliorum ex fratribus Domini. Rursus verò, defuncto Cleopha Annam nupsisse alteri, scilicet Salome, & ex eo tertiam peperisse filiam, quam in Euangelio dicunt vocari Mariam Salome, & matrem filiorum Zebedæi, Ioannis scilicet Evangelistæ, Iacobiq; maioris. Hanc sententiam docuit Glossa ordinaria super cap. 1. epist. ad Galat. & Hugo de Sancto Victore ibidem in q. supra citata, quam sequitur Echius in sermone de festiuitate sanctæ Annæ: & fauet Beda, Act. 1. dicens Mariam Iacobi fuisse materem Christi, atq; aded naturalem sororem Virginis, & idem habet Glossa interlinealis Act. 1. Deniq; Ioan. 19. expresse vocatur Maria Cleophas (vot. Maria Virginis. Diximus autem supra, hanc eandem esse Mariam Iacobi. Vnde Hieron. contra Heluid. aperte docet hanc Mariam Iacobi fuisse sororem Virginis. Idem habet Mart. 12. & 27. idem in lib. de scripturis Ecclesiasticis in Iacobo, & Isid. in li. de vita & morte Sanct. Patrum.

Gloss. ordi.
Hug. Vict.
Echius
Beda.

Gloss. interlin.
Ioan. 19.
Hieronymus.

Isidorus.

Sed hæc sententia nec verisimilis est, neque vllonititur probabili fundamento. Primum, quia (vt ex antiqua Patrum traditione ostendimus) Anna vltimæ ad senilem ætatem sterilis fuit, posteaq; diuino dono Virginem concepit, qui ergo credibile est post partum Virginis & mortem Ioachim, ad secundas, & tertias transisse nuptias? Secundo, quia supra ex Euangelij ostendimus, præter B. Virg. & Mariam Magdalenam non fieri mentionem nisi alterius Mariæ, ergo sine fundamento duæ aliæ introducuntur. Et quamuis alia ratione probabiliter admitti possent, distinguendo Mariam Iacobi à Maria Cleophas (vt facit Gregor. Nyss. orat. 2. de Resurrect. quem alij sequuntur) tamen quod hæc opinio dicit de Maria Salome, omnino est improbabile, & non satis consideratum. Quia in Euangelio nunquam hæc vocatur Maria, sed simpliciter Salome, vt patet Marc. 15. quod non est nomen viri, sed femina, vt rectè Hieronym. notauit, & ex Iosepho, & Hegesippo, & aliis historiographis constat. Nam sicut à Ioanne, Ioanna ita à Salomone, Salome dicta est. Et verisimile est (quod notauit Origenes, tract. 35. in Matthæum sub finem) hanc Salome fuisse matrem filiorum Zebedæi. Nam Matthæus cap. 27. & Marcus cap. 15. earundem trium mulierum videntur facere mentionem, & aliter vocat tertiam illarum matrem filiorum Zebedæi, alter verò Salome. Quod autem hæc fuerit filia Beatæ Annæ, & quod filij Zebedæi fuerint consobrii Christi, gratis confectum est sine testimonio Scripturæ, vel alicuius antiquæ historiæ. Tertiò docuit B. Virginem vnigenitam esse matri suæ, vt certius constaret miraculosè fuisse in fœcunditate, & ex sterili conceptam, & ita obseruatum videmus in illustrioribus personis, quæ hoc modo conceptæ sunt, vt in Isaac, Ioanne Baptista, & similibus. Quarto, nec D. Hieronym. nec vllus ex antiquis Patribus historiam hanc de triplici Maria, tribusque filiabus Annæ docuit. Nam Hieronym. cum alijs antiquis supra citatis solum Mariam Cleophas dicunt esse sororem Virginis, quod etiam dicit Euangelium: alterius autem sororis non meminerunt, sicut neq; Euangelium. Quomodo autem illa fuerit soror, nō explicant: non est autē necesse fuisse sororem naturalem in primo gradu. Nam sicut supra dicebamus consobrinos, vel consanguineos vocari fratres in Scriptura: ita feminae vocantur sorores, propter aliquem consanguinitatis gradum. Adde præterea, quamuis admitteremus Annam habuisse

Gloss. interlin.
Ioan. 19.
Hieronymus.

Isidorus.

Greg. Nyss.

Marc. 15.

Hieronymus.

Iosephus.

Hegesipp.

Orig.

Matth. 27.

Marc. 15.

Hieronymus.

ali.

Virgo unigenita Ioa-
chim, & An-
na.

Euseb.

Epiphani.

D. Thom.
Euthym.
Theophyl.
Iansen.
Canus.
Quinam in
Euangelio
fratres Chri-
sti dicantur,
& quomodo

Euseb.
Hegesip.

Chrysost.

August.

Dubium.

aliquam aliam filiam præter Virginem, conuenientius foret consequenter asserere illam fuisse filiam Ioa-
chim, quam illas secundas, & tertias nuptias Annae confingere, grauitati, ac temperantia illius parum consentaneas, & amori, quem erga Beatam Virginem habuisse credendum est. Quamquam neque hoc verum esse existimem, nam fere omnes antiqui Patres explicantes primum caput Matthæi, & genealogia Christi, docent, vel supponunt Beatam Virginem fuisse unigenitam, & heredem parentis sui Ioa-
chim. Quod sanè dignitatem eius maxime decebat. Adde denique, si ætatum, ac temporum ratio diligenter supputetur, facile intelligi posse, Simonem, qui fuit vnus ex fratribus Domini, & postea successit Iacobo in Episcopatu Ierosolymitano, & tandem (teste Euseb. lib. 3. hist. cap. 10. & 26) martyrio affectus est decimo Traiani anno, cum ad centesimum, & vigesimum, ætatis suæ annum peruenisset, constare inquam posse, hunc Simonem pluribus annis fuisse ætate grandioris Christo, quod aperte repugnat cum prædicta opinione. Quia cum B. Virgo conceperit Christum, statim ac fuit apta ad concipiendum, si Simon erat filius minoris sororis Virginis, necesse est, vt post Christum fuerit conceptus. Et fere idem argumentum de Iacobo fieri potest, qui septimo Neronis anno, hoc est sexagesimo tertio, à natiuitate Christi mortuus est, si tamen verum est quod Epiphani. addit hæref. 78. illum, cum nonagesimum sextum ætatis annum ageret, martyrio fuisse coronatum. Et fere eodem argumento concludi potest, Ioannem Euangelistam non fuisse filium tertie sororis virginis, quia oportuisset aliquot annos natum fuisse post Christum: cum tamē constet in principio imperij Traiani, ab ortu Christi centesimo anno, cum ipse iam nonagesimum nonum ætatis annum ageret, defunctum esse. Propter quæ merito D. Thom. lect. 5. super ad Galat. 1. historiam hanc de tribus filiabus Annae rejicit. Et eiusdē sententia videntur esse Euthym. & Theophyl. Ioan. 19. Iansen. c. 143. concordia. Canisius lib. 7. de B. Maria. cap. 4. circa finem, & indicat Canus lib. 11. de locis. ca. 5. ad 2.

Quartò ergo dicendum est, incertum esse, propter quem gradum consanguinitatis, vel propinquitatis hi fuerint dicti fratres Christi, imò neque an verè consanguinei fuerint, vel tantum putati. Et si humanæ historiæ fides habenda est, ex illa solum colligitur, hos fuisse existimatos consobrinos Christi ex parte Iosephi existimati Patris eius. Hoc ita declaratur. Nam (vt supra ex Eusebio lib. 3. hist. cap. 11. & Hegesippo retulimus) Cleophas erat frater Iosephi sponsi Virginis, & Simeon frater Domini, erat filius Cleophas (vt ex eisdem authoribus retulimus) & Maria mater Iacobi, & Iosephi, est eadem cum Maria Cleophas, sic dicta, quia erat vxor eius, ergo qua ratione Ioseph existimatus est pater Christi, eadem Cleophas habere potuit Patris Christi, & filij eius consobrini Christi, hac ergo ratione appellari potuerunt fratres Christi. Hæc sententia sic explicata sumitur ex pluribus authoribus citatis, & ex Chrysost. Act. 1. & homil. 5. in Matth. dicit Iacobum fratrem Domini, ita esse vocatum, fratrem Domini, sicut Ioseph appellatus est pater eius. Miror tamen, cur ibi Chrysost. numeret Ioannem inter fratres Domini, cum in Euangelio nunquam hoc nomine nuncupetur. Approbat etiam hanc expositionem Aug. lib. 9. super Matt. q. vlt. Et hinc etiam intelligi potest, cur Maria Iacobi dicta fuerat soror virginis, quia nimirum ambæ erant vxores duorum fratrum, & ideò inter se sorores dicebantur.

Vna tantum superest difficultas circa dicta, quæ hoc loco prætermittenda non est. Nam in Euangelio Iacobus minor frater Domini, dicitur Iacobus Alphæi, ex quo supra docuimus fuisse filium eius. Quomodo ergo nunc dicimus fuisse filium Cleo-

phæ? quo loco sese insinuat grauis illa quaestio, an Iacobus Alphæi fuerit idem, qui Iacobus frater Domini, iustus appellatus, & primus Ierosolymitanus Episcopus ab Apostolis constitutus. Est enim grauisimorum virorum opinio, qui hos distinctos fuisse sentiunt, atq; adeò non duos tantum, sed tres fuisse Iacobi nomine appellatos, duos ex numero duodecim Apostolorum, scilicet Iacobum Alphæi, & Zebedæi, & tertium cognominatum, iustum, & fratrem Domini. Hæc sententia sumpta est ex Clemente in libris recognitionum, in quibus sæpè videtur distinguere Iacobum fratrem Domini à duobus Apostolis Iacobi nomine appellatis. Sed quia illi libri apocryphi censentur, apertius, & probabilius fundatur hæc opinio in autoritate eiusdem Clementis, lib. 2. constit. Apostolicar. c. 59. vbi hunc Iacobum videtur inter septuaginta duos discipulos numerare, dicens. Nos qui digni facti sumus, vt essemus testes aduentus ipsius, cum Iacobo fratre Domini, & aliis septuaginta duobus, & septem diaconis. Sed hic locus etiam exponi posset. Clarius ergo in lib. 6. c. 12. & 14. sigillatim numerat duodecim Apostolos, & inter eos Iacobum Zebedæi, & Iacobum Alphæi, & postea addit, Iacobum fratrem Domini, & Paulum. Idem fit expresse in Missa, qua vtuntur Æthiopes in quadam deprecatione per Apostolos, & alios sanctos. Et hanc sententiam secutus est Epiphani. hæref. 76. Epiphani. & Dorotheus in synopsi, & Nicepho. 2. lib. hist. c. 44. Dorotheus. Et insinuat Cyri. Ierosol. catech. 14. eandem secutus Nicephor. fuit Hieron. Isai. 17. & ad Galat. 1. & in eam videntur inclinare omnes, qui dicunt, Iacobum minorem fuisse filium Alphæi, Iacobum autem fratrem Domini filium vel Iosephi, vel Cleophas, vt Chrysost. Theodoret. Theophyl. & alij supra citati. Fauet etiam huic sententia Anacletus Papa in episto. 2. decretali, vbi primum ait Iacobum fratrem Domini fuisse ordinatum Episcopum Ierosolymitanum à Petro, Ioanne, & Iacobo Apostolis: indicat ergo illum non fuisse Apostolum, quia infra ipse subdit omnes Apostolos à Christo accepisse parem potestatem. Vnde communis sententia est omnes fuisse immediatè à Christo, vel Spiritu Sancto Episcopos ordinatos, ergo Iacobus, qui ordinatus fuit ab Apostolis, fuit extra Apostolorum numerum. Fauet præterea Nicol. 1. ad referipta Bulgarorum. cap. 92. quem refert Turria in schol. ad Clementem lib. 6. c. 10. pag. 81. vbi dicit eas Ecclesias habendas esse patriarchales, in quibus Apostolos sedisse constat, scilicet Romanam, Alexandrinam, & Antiochenam. Et infra dicit, Ierosolymitanam Ecclesiam, etiam esse in honore habendam, sentit ergo Iacobum, qui in illa sedet, non fuisse Apostolum. Tandem videtur posse colligi hæc sententia ex 1. ad Corinth. 15. vbi Paul. de Christo post Resurrectionem loquens, inquit, Visus est Cepha, & post hoc vndecim, deinde plusquam quingentis fratribus, deinde visus est Iacobo, deinde Apostolis omnibus, deinde tanquam abortiuo visus est mihi. Quibus verbis videtur ab Apostolis Iacobum distinguere. Quod si vera est hæc sententia, facile expeditur difficultas tacta, nam cum hæc personæ distinctæ fuerint, quamuis eodem nomine appellata, nil mirum est, si diuersos patres habuerint, Alphæum scilicet & Cleopham.

Altera verò opinio est, tantum fuisse duos Iacobos discipulos, & Apostolos Domini, atque ita eundem fuisse Iacobum minorem, & Alphæi, cognominatum iustum, & fratrem Domini, Apostolum, & primum Ierosolymorum Episcopum. Quæ sententia est sine dubio verior, & solidior, vt latè probat Hieronym. contra Heluid. & tenet Euseb. Cesariensis. lib. 2. hist. c. 1. cum Clemens. Alexan. lib. 6. Stromat. idem Isidor. lib. de vita, & obitu sanctorum Patrum, & sentit Chrysostom. homil. 47. in Ioann. vbi dicit Iacobum fratrem Domini fuisse Apostolum, & hoc Isidor. mil. 42. in Matth. vbi dicit, Iacobum Alphæi fuisse lapi-

lapidatum à Iudæis; & homilia 33. dicit Iacobum Alphæi, & Iudam Thadæum fuisse fratres. Et colligitur potest primo hæc sententia ex Paul. ad Galat. 1. vbi Iacobum fratrem Domini Apostolum vocat; Alium autem Apostolorum vidi neminem, nisi Iacobum fratrem Domini: cum tamen in Scriptura nullus vocetur Apostolus præter duodecim, & Paulum, & c. 2. hunc Iacobum columbam Ecclesiæ vocat cum Petro & Ioanne, significans fuisse eisdem dignitatis & autoritatis. Vnde Actor. 15. in Concilio Apostolorum Iacobus Apostolica autoritate sententiam dicit. Præterea, Canonica epistola, quam à Iacobo scriptam habemus, scripta sine dubio fuit à Iacobo Ierosolymorum Episcopo, vt est omnium communis sententia, vt patet ex Hieronym. libro de Scriptor. Eccles. in Iacobo, & Euseb. libro 2. histor. capite 22. Vnde & ad Iudæos dispersos ex Ierusalem scripta est, & tamen, & in titulo eius, & in Concilio Trident. sess. 4. scripta à Iacobo Apostolo dicitur. Quod etiam affirmat idem Hieronymus libro 2. contra Pelagian. & Epiphani. in epist. ad Ioan. Hierosolym. Tercio, maximè vtget Ecclesiæ autoritas, tantum enim celebrat vnus Iacobi minoris festum, & illum dicit fuisse Iacobum Alphæi Apostolum fratrem Domini, & à Iudæis fuisse fullo-

nis occisum. Quartò, est argumentum Hieronym. quia in Euangelio vocantur Iacobus minor, & maior, vt distinguantur, & cognoscantur. Hæc autem relatio tantum est inter duos, & si plures essent, non satis illo modo distinguerentur. Denique de cæteris Apostolis legimus in historis, in quibus Prouincijs prædicauerint, & vbi mortui, vel martyrio coronati fuerint, de Iacobo autem Alphæi nihil legimus. Nam quæ Niceph. lib. 2. cap. 40. commentatur, nullum fundamentum, nec autoritatem habent. Signum ergo est hunc esse Iacobum, cui Ierosolymitana Ecclesia commissæ est, & in ea vsque ad martyrium permansit, est ergo idem, qui frater Domini. Quod non obscure colligitur ex historia Hegesippi, quam refert Nicephor. lib. 2. hist. c. 22. Quæ coniecturæ si rectè ponderentur, maioris sunt ponderis, quàm quæ in contrarium afferebantur, nam locus Pauli 1. ad Corinth. 15. nihil ad causam facit, quia potuit Christus post Resurrectionem interdum apparere soli Iacobo, interdum verò omnibus Apostolis simul, & hoc narrat Paulus. Ex quo non potest inferri Iacobum non fuisse Apostolum, sicut etiam dicit apparuisse Petro singulariter, & postea dicit apparuisse Apostolis. Cyril. autem Ierosol. ibi citatus eodem modo loquitur, Hieronymus verò suâ sententiam emendauit. Locus autem Clementis fortasse corruptus est, nam illi libri non censentur in rebus omnibus esse integri, & corrupti. Alij verò authores Græci ibi citati in ijs rebus, quæ ad historiam pertinent, non sunt magnæ autoritatis. Quod verò de ordinatione Iacobi Anacletus dicit, intelligendum est, non quoad consecrationem, seu potestatem ordinis, sed quoad specialem institutionem, & designationem, per quam Ierosolymitana Ecclesia commissæ est speciali curæ Iacobi Apostoli, ita vt ille esset proprius, & specialis illius Episcopus. Quod non habuit immediatè à Christo, sed à Petro (vt dicit Chrysost. hom. 87. in Ioan.) Denique locus Nicolai primi potius fauet nostræ sententiæ, nam concedit Ierosolymitanam Ecclesiam esse patriarchalem, licet propter Petri auctoritatem Antiochenam Ecclesiam illi præferat.

Hæc ergo supposita sententia ad difficultatem positam variis modis responderi potest. Primò enim Hieronymus (quem Beda sequitur) dicit probabile esse Mariam matrem Iacobi non esse dictam Mariam Cleopha, quia esset vxor eius, sed à patre vel familia fuisse sic nominatam. Sed hoc non admodum placet, quia non habet fundamentum in historijs, imò, neq. est consentaneum illis, vt supra ex Hegesippo, & Eusebio citatum est. Alij, vt Cæsar Baronius, dicunt quatuor fratres Domini, qui in Euangelio numerantur, non fuisse inter se fratres, sed Iacobum & Ioseph fuisse fratres, & filios Alphæi, & Mariæ, Simonem verò, & Iudam fuisse filios alterius Mariæ, & Cleopha. Sed hoc etiam displicet: tum quia non habet fundamentum, & sine causa distinguit duplicem illam Mariam: tum quia Iudas frater Domini censetur idem, qui Iudas Apostolus canonice cuiusdam epistolæ scriptor, vbi se fratrem Iacobi appellat. Vnde Luc. 6. Iudas Apostolus vocatur Iudas Iacobi. Respondendum ergo videtur altero ex duobus modis. Primus est, si dicamus eundem hominem fuisse Alphæum, & Cleopham, illum tamen vel fuisse binomium, vt frequenter in Scriptura sacra contingit, vel certè nomen eius fuisse Alphæum, cognomen autem fuisse Cleopham, à gentilitate, vel familia (vt Hier. dixit) & hanc sententiam videntur insinuisse Chrysost. Theod. & Theoph. ad Gal. 1. cum dicunt, Iacobum fuisse filium Cleopha, & vocari in Euangelio Iacobum Cleopha. Quod enim ad voces attinet, nunquam hoc nomine vocatur, sed in re ita appellatur, quando Iacobus Alphæi dicitur. Secundus modus est illam Mariam prius nupsisse Alphæo, & ex illo genuisse Iacobum, & Ioseph: postea verò mortuo Alphæo, nupsisse Cleopha, & ex illo habuisse Simonem, & Iudam: inde verò factum esse, vt omnes dicerentur filij Cleopha, & consequenter fratres Domini, quamuis Iacobus verò fuerit filius naturalis Alphæi. Qui modus dicendi nō displicet D. Th. ad Galat. 1. lect. 5. & est probabilis, quamuis incertus Vt cumq. tamen in hoc dicatur, non refert ad præcipuam intentionem nostram, quia quomodocumque in hoc sentiatur, dicendum est hos fratres Domini non fuisse filios neque Mariæ, neque Ioseph, sed solum consanguineos Christi, aut veros, aut exstimatos.

ARTICVLVS IV.

Vtrum mater Dei virginisatem vouerit.

Quartum sic proceditur. Videtur, quod mater Dei virginisatem non vouerit. Dicitur enim Deuter. 7. Non erit apud te sterilius viriisque sexus. Sterilitas autem sequitur virginisatem. Ergo seruatio virginisatus erat contra præceptum veteris legi. Sed adhuc lex vetus habebat statum antequam Christus nasceretur, ergo non potuit licitè B. Virgo vouere virginisatem pro tempore illo.

2. Præterea, Apostolus prima ad Corinth. 7. dicit. De virginibus autem præceptum Domini non habeo, consilium autem do. Sed perfectio consilij à Christo debuit inchoari, qui est finis legis: vt Apostolus dicit Roman. 10. Non ergo conueniens fuit, quod B. Virgo votum virginisatus emitteret.

3. Præterea, Apostolus dicit prima ad Timoth. 5. quod videntibus castitatem, non solum nubere, sed etiam velle nubere, damnable est. Sed mater Christi nullum peccatum damnable commissit: vt supra habitum est. Cum ergo desponsata fuisset (vt habetur Luc. 1.) videtur, quod ipsa virginisatus votum non emisisset.

Sed contra est, quod Aug. dicit in libro de sancta Virginitate: Annuntiante Angelo Maria respondit. Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Quod profectò non diceret, nisi prius se virginem Deo vouisset.

Respondet dicendum, quod sicut in secunda parte habitum est, perfectionis opera magis sunt laudabilia, si ex voto celebrentur: Virginis autem in matre Dei præcipue debuit pollere, vt ex supra dictis rationibus patet, & ideo conueniens fuit, vt virginisatus eius ex voto esset Deo consecrata. Verum, quia tempore Legis oportebat generationi insistere

Hegesipp. Euseb. Cæsar. Baronius.

Luc. 6.

Hieronymus. Chrysost. Theodoret. Theophyl.

D. Thom.

161. d. 30. q. 2. a. 1. q. 2. & 3. & Mart. 1.

4. 27. art. 4.

capit. 4. cir. prime. 10. 6.

2. 2. q. 88. art. 6. art. 1. huius quæst.

F

insistere

Galat. 1.

Act. 15.

Hieronymus. Euseb.

Conc. Trid. Hieronymus. Epiphanius.

Niceph.

Hegesipp. Niceph. Responsio. ad argumentum oppositæ sententiæ.

Chrysost.

Responsio.

Hieronymus. Beda.